

være forpligtet til at udføre de forskjellige Forretninger, som ere forbundne med Kalbet. Afsløses disse Forretninger fra Kalbet, bliver det en Sag, der angaaer Lovgivningen; men indtil Lovgivningen er traadt imellem og har defineret Præsten paa en anden Maade, end nu er Tilfældet, maa han finde sig deri. Det kan gjerne være muligt, at der er mange Gjæringer, som kunne udføres bedre af Andre, og som maaskee paa en utilbørlig Maade tynge paa mange Præster; men det forekommer mig, at dette slet ikke ligger for her. Ligefom vi ved Grundloven toge Folketirken som en Kjendsgjærning, idet vi ikke kunde beholde den som Statskirke, medens vi dog maatte betegne den og give den Navn, men lode den staae udefineret, saaledes ere vi ogsaa, idet vi gaae ind paa denne Lønningsslov, nødt til at lade staae som en Kjendsgjærning de Pligter, der paaligge Præsten; vi maae holde paa, at Statsmagten ikke er istand til, naar vi først have afløst dem, at paalægge flere, men vi maae haandhæve, at Præsterne udføre de Forpligtelser, som nu paaligge dem, saa længe til de blive afløste. Jeg synes, at dette er den Definition, som vi her ligeoverfor Loven maae give Præsternes Stilling; saalænge der ikke er en anden Kirkeorganisation end den, som nu er tilstede, maae vi ulykkeligviis indblande os mellem den absolute Myndighed og Kirken under dens nuværende Tilstand; vi kunne ikke lade os styde tilside, vi kunne ikke taale, at Kirken stilles ubegrændset ved Siden af den lovgivende Magt. Saa snart den derimod har faaet sin Forsatning, som udskiller den fra alt det Verdslige og betroer til den hele den geistlige Deel af det kirkelige Væsen, forekommer det mig, at der ikke kan være noget Spørgsmaal om, at det maa være Kirken, som vælger den Mand, der skal være Præst, og som fastsætter alle de Foranstaltninger, der ere nødvendige, for at han kan forvalte den egentlige kirkelige Deel af sine Embedsforretninger.

I den Anledning kommer jeg til endnu en Gang at omtale Offer og Afreidenter fra et andet Synspunkt; det forekommer mig, at saa-

snart Kirken har faaet sin Forsatning, og denne Lønningsslov er bleven til, ligger al Bestemmelse om, hvad Menighedsmedlemmerne skulle yde til kirkelige Formaal, mellem Kirkebestyrelsen og Menighedsmedlemmerne. Disse maae jo antages at have en vis passende Indflydelse paa Kirkens Bestyrelse, og det maa saaledes ligge mellem dem og Kirkens Bestyrelse, hvor meget der skal ydes; det kunne vi Andre saa ikke mere blande os ind i, og efter min Mening vilde det være urigtigt, om vi ved denne Lov vilde gjøre Mere end negere, negte Kirkens Indflydelse paa disse Forhold. Der som vi gjorde et positivt Skridt, om det i sig selv var nok saa forstandigt, som f. Ex. at sige: der skal Intet betales for Altergang, Daab og Sakramenter, saa vare vi gaaede videre, end det forekommer mig, at vi som Deeltagere i Lovgivningsmagten i dette Sted burde gaae. Her er blevet anført, og jeg finder det fuldkommen rigtigt, at man har bragt det i Erindring, at den Maade at bidrage til Præstens Underhold paa, nemlig igjennem frivillige Ydelser og Betaling for Sakramenter, er omtrent ligesaa gammel som den kristelige Kirke, og den findes næsten i alle festeriste Menigheder.

Jeg kan ikke slutte uden endnu engang at bede den ærede Minister overveie, om han bør holde fast paa dette Standpunkt, i Kraft af hvilket han forlanger, at de geistlige Midler, hvorom der her er Spørgsmaal, skulle indtages under et særligt Lønningssond, naar han selv indrømmer, at dette særlige Lønningssond ligeoverfor Lovgivningen ikke staaer paa bedre Fødder, end vi have hørt, at Sorø Akademi gjør.

Formanden: Rigsdagsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Barfod: Jeg beder om Undskyldning, hvis jeg skulde have fortalt mig, da jeg sidst havde Ordet. I daglig Tale pleier man for Nemheds Skyld at kalde Kirke- og Underviisningsministeren Kultusminister; jeg gjorde det